

Toamna iubirii...

Eugenia Calancea

Se aud frunzele foșnind în cădere
Pe cărarea de munte noi mergem în tăcere.
Vântul ne leagănă șoptindu-ne cuvinte,
Iar luna apare ca o stea fierbinte.
Stăm liniștiți pe o bancă de lemn,
Eu mâna îți strâng cu dragoste solemn.
E rece în noapte și ar fi bine un foc
Ș-apoi vrem ca totul să se oprească în loc.
Îmbrățișarea noastră și nor după nor,
Atunci pentru noi cuvintele mor,
Că eu de mult timp nu mai pot de dor.
Brațele noastre stau strâns și în legănat,
Iar sus ramuri de frunze s-au scuturat.
Pleacă de sus norii prin frunze de salcâm,
Și noi parcă suntem pe un alt tărâm.
Ș-aveam atunci nevoie de a ta privire,
Să-mi licărească blând a ta amintire.